

עפ"ת 50325/05/21 - ג'מל אלבנא נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 50325-05-21 אלבנא נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 6100/16

בפני כבוד השופטת העמיתה זהבה בוסתן - אב"ד
כבוד השופט מיכאל קרשן,
כבוד השופטת אפרת פינק
המערער ג'מל אלבנא
נגד
המשיבה מדינת ישראל
פסק דין

לפנינו ערעור על חומרת העונש שגזר בית המשפט לתעבורה מרכז (כב' השופטת מ' כהן) על המערער בגמ"ר
9648-01-18 ביום 22.4.2021.

רקע

1. המערער הורשע בעבירות של גרימת מוות ברשלנות לפי סעיף 64 לפקודת התעבורה [נוסח חדש] התשכ"א - 1961 (להלן: **פקודת התעבורה**); ונהיגה בקלות ראש שגרמה לתאונה בה נחבל אדם חבלה של ממש - לפי סעיפים 62(2) + 38(3) לפקודת התעבורה. הוטלו עליו 17 חודשי מאסר לריצוי בפועל, 12 חודשי מאסר על-תנאי למשך שלוש שנים שלא יעבור עבירות של גרם מוות ברשלנות או נהיגה בזמן פסילה והוא נפסל מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה למשך 15 שנה.

2. לפי עובדות כתב האישום, ביום 4.7.2016 בשעה 16:38 נהג המערער ברכב מסוג מזדה (להלן: **רכב המזדה**) בכביש מס' 465 מכיוון מזרח למערב, כאשר במושב האחורי ברכב ישבו בת אחיו ראניה אלבנא וכן חנא אבו טיר ובתה אימאן אבו טיר. תנאי הדרך היו תקינים, מזג האוויר היה נאה ושדה הראיה בכיוון נסיעתו של המערער היה למרחק של 246 מ' לפחות. אותה עת נהג חליל שבאק ברכב מסוג יונדאי (להלן: **רכב היונדאי**) בכיוון הנגדי בכביש, כלשצדו אמו עאישא שבאק ובמושב האחורי ישבו עלי שבאק והאלה שבאק, אשר הייתה בחודש השמיני להריונה ולא הייתה חגורה בחגורת בטיחות, ובתה התינוקת עאאשה שבאק.

בהגיע המערער לקילומטר 28.7 בכביש סטה לנתיב הנגדי תוך כדי חציית קו הפרדה רצוף. נהג רכב היונדאי סטה ימינה לכיוון השול הימני בניסיון לחמוק מפגיעת רכב המזדה, אך ללא הצלחה, ורכב המזדה התנגש בעוצמה רבה ברכב היונדאי.

כתוצאה מהתאונה נהרגה האלה שבאק ונפגעו חליל שבאק ועאישה שבאק ועלי שבאק. לחליל שבאק נגרמו חבלות בראש וכאבי גב שנמשכו מספר חודשים; לעאישה שבאק נגרמו חבלות בראש וברגל ימין והיא נזקקה לתפרים בראשה; לעלי שבאק נגרמו כאבים חדים בראש, בצוואר, בחזה וברגליים. ראניה אלבנא נפגעה אף היא והובהלה לבית החולים.

3. המערער כפר תחילה בעובדות כתב האישום וטען כי רכב היונדאי היה זה שסטה לעברו וגרם לתאונה. בשלב מאוחר יותר שינה המערער את גדר הכפירה, הודה באחריותו לתאונה והכחיש, מחוסר ידיעה, את סיבת המוות ואת הקשר הסיבתי בין התאונה לבין מות המנוחה. התנהל הליך הוכחות וביום 19.1.2020 זיכה בית המשפט קמא את המערער מן העבירות שיוחסו לו בכתב האישום והרשיעו בעבירה של נהיגה בקלות ראש וברשלנות. על המערער נגזרו עונשי פסילה (בפועל ועל-תנאי) וקנס.

4. המשיבה ערערה על פסק הדין (עפ"ת 8403-04-20). ביום 3.8.2020 קיבל בית המשפט (סגן הנשיא י' שפסר והשופטים ש' בורנשטיין וע' כהן) את הערעור בחלקו, והרשיע את המערער גם בעבירה של גרימת מוות ברשלנות. כיוון שלא הוכח כי נגרמו לפצועי התאונה "חבלות של ממש", נדחה ערעור המדינה נגד זיכוי המערער מן העבירה של נהיגה רשלנית שגרמה לתאונה בה נחבל אדם חבלות של ממש.

הדין הוחזר לבית המשפט קמא לשם גזירת העונש.

5. לבית המשפט קמא הוגש תסקיר אודות המערער. מן התסקיר עלה כי המערער מנהל אורח חיים נורמטיבי והרשעות התעבורה שצבר עד כה אינן חמורות ואינן מעידות על דפוס נהיגה של נטילת סיכון. המערער הכיר באחריותו לתאונה הקטלנית. תוצאותיה הקשות של התאונה מציפות את המערער. הרשעתו לאחר בעבירה של גרם מוות ברשלנות תרמה אף היא להתערערות מצבו הנפשי. שירות המבחן סבר כי מן הראוי להעמיק הקשר עם המערער וקבע כי הוא זקוק לקשר טיפולי וטובים סיכויי שיקומו. שירות המבחן המליץ לגזור על המערער עונש מאסר בן 9 חודשים שניתן יהיה לרצות בעבודות שירות ובמקביל לחייבו בצו מבחן.

6. במסגרת הטיעונים לעונש העיד חליל שבאק על הנזקים הישירים והעקיפים שנגרמו לו ולמשפחתו כתוצאה מהתאונה הקשה. בא כוח המדינה טען במקרה דנן למתחם עונש הולם שנע בין 16 ל-24 חודשי מאסר בפועל ועתר לגזור על המערער 18 חודשי מאסר בפועל ו-15 שנות פסילה בפועל. ההגנה מצדה בקשה לאמץ את המלצת שירות המבחן.

7. בית המשפט קמא העמיד את מתחם העונש ההולם את מעשי המערער על 13 עד 36 חודשי מאסר לריצוי בפועל ופסילה בין 9 ל-20 שנים. בית המשפט קמא סקר את הנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, לרבות עברו התעבורתי של המערער, הודאתו בגרימת התאונה, ומצא לגזור על המערער את העונשים המפורטים לעיל.

תמצית טענות הצדדים

8. המערער טען, בהודעת הערעור ובדין, כי בית המשפט קמא התעלם בגזר דינו מפסיקה מקלה שהציגה

ההגנה ועל כן קבע מתחם עונש הולם חמור מדי; הרשלנות שהפגין המערער לא הייתה ברף חומרה גבוהה; לא ניתן בגזר הדין משקל מתאים לאמור בתסקיר שירות המבחן; לא ניתן משקל לנסיבותיו האישיות של המערער ולטלטלה הרגשית שחוזה כתוצאה מהפיכת הזיכוי להרשעה; יש להתערב גם בעונש הפסילה הממושך שנגזר על המערער.

9. ב"כ המשיבה טענה כי לא הוצגה עילה להתערב בגזר דינו של בית המשפט קמא, אשר תואם לטעמה את רמת הענישה המקובלת.

דין

10. לאחר ששקלנו את מכלול נסיבות המקרה והעניין באנו לכלל מסקנה כי גזר דינו של בית המשפט קמא סוטה מרמת הענישה הנוהגת בתחום עבירות הרשלנות בתאונות הדרכים ומחמיר יתר על המידה עם המערער.

11. נקדים ונאמר כי הכרעתו העקרונית של בית המשפט קמא, כי מקרה זה מצדיק גזירת עונש מאסר לריצוי מאחורי סורג ובריח, מקובלת עלינו. בהתחשב ברמת הרשלנות שהופגנה במקרה זה, שבאה לידי ביטוי בחציית קו הפרדה לבן ללא טעם מבורר, ובעיקר בתוצאות הקשות של התאונה, לא היה מנוס מן המסקנה כי עקרון ההלימה מחייב את סוג העונש שגזר בית המשפט קמא.

12. מידת העונש שגזר בית המשפט קמא היא שמצדיקה את התערבותנו.

13. ראשית, בית המשפט קמא מצא לקבוע בעניינו של המערער מתחם עונש הולם שהרף העליון שלו חמור מזה לו עתרה המשיבה. אמנם רשאי בית המשפט לעצב את מתחם העונש ההולם כהבנתו, אך אם ראה להחמיר מעבר לטיעוני המדינה עליו לנמק את קביעתו. לא כך עשה בית המשפט קמא במקרה דנן.

14. זאת ועוד. בניגוד לבית המשפט קמא אנו סבורים כי רמת הרשלנות שהפגין המערער במקרה זה לא הייתה גבוהה, כי אם בינונית. אין עסקינן במי שחצה קו הפרדה לבן לצורך עקיפה מסוכנת אלא במי שעשה כן ככל הנראה מתוך הסחת דעת.

סבורנו כי מתחם העונש ההולם את מעשי המערער עומד על 13 עד 24 חודשי מאסר בפועל ופסילה בפועל שבין 10 ל-15 שנים, ולא כפי שקבע בית המשפט קמא. זאת בהתחשב בשילוב בין העבירות בהן הורשע, ברמת רשלנותו של המערער, בריבוי הנפגעים ובפסיקה הנוהגת בתחום זה של עבירות הרשלנות [השוו: רע"פ 1031/19 **שליבי נ' מדינת ישראל** (28.2.2019); רע"פ 9909/17 **שליבי נ' מדינת ישראל** (1.1.2018); רע"פ 2882/14 **טמניאן נ' מדינת ישראל** (24.4.2014) (להלן: **עניין טמניאן**)].

15. בקביעת הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה הביא בית המשפט קמא בחשבון נסיבות מהותיות הקשורות ביצוע העבירה, שאמורות היו להישקל על ידו רק בשלב קביעת המתחם. כך עשה בית המשפט כאשר זקף לחובת המערער את רמת הרשלנות ואף את תוצאותיה של התאונה (עמ' 76 שורה 2 לגזר הדין).

16. בכל מקרה, דומה כי בית המשפט קמא לא נתן משקל בגזר דינו לטלטלה שעברה על המערער אשר זוכה תחילת בידי בית המשפט קמא מן העבירה החמורה של גרימת מוות ברשלנות ונגזר עליו עונש קל, ורק בעקבות ערעור המדינה התהפכה בעניינו התוצאה. כעולה מתסקיר שרות המבחן, כתוצאה מהשתלשלות עניינים זו התדרדר מצבו הנפשי של המערער, שגם כך לא היה מן המשוברים כתוצאה ממעורבותו בתאונה שנטלה חיי אדם, ונגרם לו עינוי דין (השוו עניין **טמניאן**, פסקה 8).

אנו סבורים כי נתון זה צריך היה למצוא ביטוי בעונש שנגזר על המערער.

17. אכן, רוב רובן של הנסיבות בתוך מתחם העונש ההולם עומד לזכותו של המערער, ומכאן שהיה מקום לקביעת העונש בתחתיתו באשר למאסר ולפסילת הרישיון.

התוצאה

18. החלטנו כאמור להתערב במידת העונש.

19. המערער ירצה עונש מאסר בפועל בן 13 חודשים ורישיונו ייפסל לתקופה בת 10 שנים, שמנייה (בניכוי כל תקופות הפסילה בפועל שריצה עד כה) יחל מיום שחרורו ממאסר.

בעונש המאסר על-תנאי שנגזר על המערער לא יחול שינוי.

המערער יתייצב לנשיאת מאסרו בבית סוהר הדריים, ביום 1.5.22 עד השעה 10:00, או על פי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות ופסק דין זה.

על ב"כ המערער לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיון מוקדם, עם ענף אבחון ומיון של שב"ס, טלפונים: 08-9787377, 08-9787336, וכן להתעדכן באתר האינטרנט של שב"ס, ברשימת הציד הראשוני שניתן להביא בעת ההתייצבות.

התנאים שנקבעו לעיכוב ביצוע עונש המאסר יעמדו בתוקפם עד להתייצבות המערער לנשיאת עונשו.

ניתן והודע היום, כ"ה שבט תשפ"ב, 30 ינואר 2022, בנוכחות הצדדים

אפרת פינק, שופטת

מיכאל קרשן, שופט

זהבה בוסתן, שופטת עמיתה